

СТАРМАЛИ

ЛИСТ ЗА ЗБИЉАЊЕ, ШАЛЕ И Т. Д.



Година IV.

У Новом Саду, 10. јуна 1881.

Бр. 16.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — погоднија 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Црну Гору и друге крајеве 10. — 5. — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien II. Praterstrasse 67.) — Претплата и све, што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

Бирачка песма.

Јесмо л' верни синци
Домовине ове
Сад ћемо покасти.
Домовина иште од нас
Јуначко поштење.
Домовина жели чути
Наше уверење
Домовини не требају
Подмитљиве ждере.
Домовина тражи јуде,
Тражи карактере.
Домовини невајдимо
Ако је варамо, —
Већ на среду своје боле;
Тим се лечи само.
Свако мора гласа дати
По срцу по души.
Ко другчије данас бира
Домовину руши.

*

Јесмо л' Срби стари,
Јесмо л' српске свести,
Сад ћемо покасти.
Ми имамо своје јуде,
Милом богу хвала!
Којима је виша сила
Крепка духа дала.
Ми имамо чистих душа
И светлих образа,
Што не траже странпутице
Мимо правих стаза.
А да своје љубит' смемо:
То смо стекли право,
Стекли смо га здраво скупо,
Скупо и крваво,
Бираћемо данас, браћо,

Све соколе саме. —
Превртљивци и смутљивци
Нека се посраме!

*

Јесмо л' врли људи
С поносом у груди,
Сад ћемо покасти.
Ђаво ће се сад упети
Из петиних жила.
Нашем праву, нашој свести
Да саломи крила.
Сипаће се пра у очи
Да нас обевути,
Точи ће се вино, пиво,
Да нам мозак смути.
Трчаће се, лагаће се,
Нудиће се благо,
Грдиће се, претиће се,
— Све је то за наго!
Од тога се плаше само
Ил деца, ил луди,
Ал им данас покажимо
Да смо и ми људи.

*

Бојимо л' се срама
Ил волемо клетве,
Сад ћемо покасти.
Шта су претње, шта ласкање,
То ми добро знамо,
То су мреже што нас зову
Да се обрукамо.
„Свак слободно нека бира!“
Тако закон жури,
А закон је више него
Солге и пандури.
Поклизнемо л' — место хвала!
Смејаће се руга!

„Овај народ баш је створен
Да нам буде слуга!
Овај народ к'о без главе
У пропаст улеће! — —
— — Ал тако нам жива бога,
Тако бити неће!

Г. Њ.

„Жене у уставном животу“.

И приликом ових избора показашу и показују жене српске јасан знак и своје свести и свога родољубља.

У „Застави“ читасмо недавно ово:

„Једна жена Српкиња, која је чула како јој муж обећава свој глас једном либералном кортешу, истрчи напоље и рече му: Је си чуо, нећеш ти о-сим света. Ако ти одеш на Ђ страну, ја моје хаљине у сандук, моју децу за руку, па на-траг моме оцу.“

Евала дична Српкињо!

Но ево шта смо и ми својим очима видели.

Прошав у очи избора Милетићевог кроз Каћ, Ђурђево и Мошорин, видесмо гомиле жена српских и девојака, које пред кућом стајаху и разговор о избору вођаху. Кад загрмеше петора каруца од Новог Сада и у првима опазеше Милетића, а оне ти из свега грла српског повикаше „Живио Милетић! и радости и одушевљењу им не беше краја.

На дан избора у Тителу беху и ако беше тежак понос и честите српске девојке обучене у свечано стајаће руво. Један странац Неспербин, који туда пропутова запитаће девојке: „А зашто сте се данас свечано обукле? Је ли данас какав светац?“ „Јесте“, одговорише дичне Српкиње, „данас је светац, данас је избор Милетићев.“

Увек сретне и здраве биле, миле сестре! Кад се дан избора приближи крају с нестрпљивом чекасмо ми у Новом Саду вест о избору; вече дође — никаква телеграма. У гостионици код честитог Србина Лазе вечерасмо и изгледасмо; — девети сахат а депеше још нема. . .

Но на један мах улетеше четири младе госпође међу нас, те не знаш која је ведрија ока и поноснија чела, улетеше да јаве својим мужевима и пријатељима да је дошла депеша кући им, да су оне знајући о чему је, отвориле не могући чекати у патријотичном одушевљењу и да депеша јавља, да је „Милетић са 488 гласова већине изабран за шајкашког посланика, да је у Тителу одушевљење неописано!“

Живиле наше родољубиве Новосаткиње; да бог да увек само тако радосне и веселе гласове јављале својим мужевима и својој браћи! О родољубљу њиховом нисмо ми никад сумњали, а сад их је милина било видети, с каквом радошћу, с каквим жаром донесоше дивну вест, да су Шајкаши сјајно осветлили свој образ, на коју је пре три године пала била сенка од јаблана мађарског тероризма.

То су можда по чијем мишљењу ситне ствари, али су од крупног значаја! **Аб.**

Осми и дванаести број „Стармалог“.

Трагикомична Београдска балада.

У густом хладу полиције главне,
У Белом граду, — мили боже мој!
Ту једног листа („Стармали“ се зове)
Хладује осми и дванајсти број.

Дуго им време, спават' им се неће,
Јер неки немир шкакуља им груд;
Па шта да раде? — на улицу гледе,
Кроз прозор гледе ко пролази туд.

Улице су лепе, слобода их краси.
(Слобода је била и „Стармалов“ сан) —
По њима шета, нико му не смета
Листова туђих читав караван.

„Стармали“ стоји па листове броји
И (ради слика) само рече: Хај!
Листови разни, мудри и булазни, —
А ти им боже крсно име знај!

Слобода мисли и слобода речи
На улице сипа свој глазурак леп, —
И туда красно, ко по својој кући
Слободно се вуче старе „Пресе“ шлеп“

„Стармали“ вири, како с' лепо шири
„Фремден“ и „Морген“, „Абенд“, Враген-Блат
А „Пестер Лојду“ жандар салутира,
А „Пестер Журнал“ закочио врат.

Из густа хлада полиције главне
„Стармали“ гледа овај комифо;
„Фигетлен“ се клати, нико му не клати,
Ено и „Бомбе“, „Јергл“, „Стикс“ и „Фло“!

Чудне ли песме „Кикирики“ кречи, —
Ал слобода трпи безобразлук тај.
„Кладерадач“ вређа, (али не министре) —
И он српском земљом штекће Франк унд Фрај.

У сваком листу чивутскога соја
Има по неки заједљив бома,
У ком је згњечен бели лук и црни,
Бибер и сичан, паприка и со.

И сва та чеда разнога задаја
Без отколоне пређу Савски ке,
И свако, свуда по Србији драгој
Пљуцкат' и прскат', разметат' се сме.

Бркове суче, мамузама звечи,
Кроз Београд шеће и „Недељни лист“,
И за њега има улица и пута,
Друм му је свуда отворен и чист.

И сам „Туркос“ онај, с челом ушљуваним,
И он сербес хода кроз мој Бели Град. —

Само је једном одличије дато.

— „Стармалом“ само полиције хлад.

И „Стармали“ скочи; и протрља очи

Да бистрије види целу ову ствар.

„Ово ли су дакле пријатељи бољи,

Што Србију љубе, а ја — душман зар!“

А дух невидљив, из некога кута

Даде чути гласа од разлога свог:

„Листови „из прека“ много су нам криви,

И неки мора казњен бити с тог.

„На један мора излити се казна,

Али на који, — ако бога знаш!

Па хајд на тебе, — ти замерит' нећеш.

Та ти си, знамо, срцем душом наш!“

А „Стармали“ на то промислив се малко

Дуже леву руку, — прекрести се њом,

И к'о „Пригласнабе“ rationis status —

Предаде се судби и удесу свом.

Ударајте само, ако је рад спаса;

Та нас је жртвам' научио бог;

Ми ћемо још сами подметат' вам леђа;

Ударајте Срба, — место врага свог!...

Иљен шокајиг „Нед. Лист“!

Има у Н. Саду неки „Недељни Лист“, за који Срби не би ни знали да је жив, кад га не би „Стармали“ по каткад споменуо. Тај лист уме диспозициони фонд да заводи, на своју воденицу да наводи а по немачких листова уме да преводи. Ево један ремек његових превода:

(Оригинал.) „Wie unverlässlich die Umgebung des Kaisers, ist daraus ersichtlich, dass der Comandant des Gatschiner Gardecorps, Oberst Antonov Knall und Fall entlassen ist.“

(Превод.) „како је царева околина непоуздана сведочи то, да је поглавица чувара Гачински, пуковник Антонов, Кнал и Фал отпуштени,“

Но нека нико не мисли да ми томе преводу што замерамо. Боже сачувај! На против, ми се здраво радујемо. Јер онај, који тако преводи, не бојимо се, да ће нас (као што жели) жедне преко воде превести.

Нов речник.

(Исправљен у логичном смислу.)

Цилиндар. — (Дар од Циле.)

Препека. — (Кројач који дође јутром рано — још и пре пекара, док нисмо побегли од куће.)

Виноград. — (Човек, који муља грожђе.)

Заручник. — (Штап.)

Метропола. — (По метера.)

Камиш. — (Мали пацов.)

Пиљци. — (Мала деца, која свима у очи гледе)

Козак. — (Јарац)

Утописте. — (Удављеници.)

Циркулар. — (Улар из циркуса.)

Бесконачност. — (Нешто од саме вуне.)

Поводи. — (Лађе, чамци.)

Цереалија. — (Кад се Алија [турчин] смеје.)

Клијенат. — (Лукац. кад почне да клија.)

Талијанац. — (Глумац.)

Ритмајстор. — (Мајстор, који продаје рите.)

Телефон. — (Нека животиња налик на птицу.)

Коричар. — (Човек, који продаје коре.)

Мишкулација. — (Кад Мишку вежу у ланце.)

Јежухта. — (Кад ко трчи да ухвати јежа.)

Позориште. — (Свака озбиљна ствар.)

И-гли-гил.

Што пре то боље.

Упали мати у вече свећу и запита свога ђака, да ли је већ лекцију за сутра научио.

— Нисам, мајко, сутра ћу је научити. Одговори искрени син.

— А знаш-ли ти да свој посао никад не ваља одлагати, ни за сутра ни за прексутра, него што пре то боље.

На то ће рећи млађи брат ђаков: Е па кад је што пре то боље, онда дад, мајко оне колаче, што си их умесила за сутра, да их поједемо вечерас.

С. Ј.

Поп и Циганин.

Дошао при Циганин белом (седом) попи у јутру рано, па ћа ћу, ово било оно свило, — не може попа да га се курталише. Тад ће попа погледати кроз прозор па ће рећи: Мени се чини баш као да падају Цигани, — изиђидер бога ти напоље па види! — Циганин изађе; врати се, па рече: Имаш право попо, нешто пада, али није ни налик на Цигане, већ, — да опрости твоја бела брада, ја бих пре рекао да попови падају.

То је Циганин рекао, — хој, хој, — можда пре сто година; а није знао да ћемо му тек сад дати за право.

Бечки вицеви.

А. Каква је разлика између нове десетице и старе педесетице?

Б. Богме ја не знам.

А. 40 форината је разлика.

* * *

А. Каква је разлика између праве и фаличне нове децетице?

Б. Не знам ни то.

А. Попљуни мараму па отари банку: ако се плава боја скида и остаје на марами, онда је банка права, ако не, онда је фалична.

Б. (У себи). Па то су онда бољи фалзификати, него праве банке.

*

Грађа за латински буквар.

Што се данас зове *земља*,
То је Латин звао: **тера**;
Кад погледим неку земљу,
И у њојзи много ждера,
И ја кажем: Бог и вера,
Има право, нека *тера*.

XXXX

Што се данас зове *море*,
Латини су звали: **маре**.
А Латини умрли су,
Иа сад и не *маре*.

XXXX

Читајући повесницу
Запитах се више пути:
„Зашто ли су ти Латини
Били тако љути?“
Загонетка. — Али ево.
Одгонетљај њен:
Уместо *бубрега*
Имали су: **рен**.

XXXX

Кад је штогод *мислио*
Римљанин је рек'о: **путо**.
Што Римљани, поганици,
Нису могли хтети,
То је криво схватио
Доцније Рим свести:
Да слободне *мисли* треба
У *путо* сапети.

XXXX

Молим, то је лепа реч;
Латински се каже: *цето*.
А што молиш, хоће-л ти се дати, —
Е, то је *девето*.

XXXX

Што је било *нокју*,
То је Латин звао: **нокте**;
Ал данас се многим прокте
И *на дану* пружит' *нокте*.

XXXX

Што се у нас зове *жеф*,
Латини су звали: **ситис**.
То јест кад су *сити* били
Онда су тек пили.

XXXX

Што ј' *жалосно* било,
То је Латин звао: **тристе**.
Жалост се не мења
Већ остаје иста,
Само што је код нас има
Више него *триста*.

XXXX

У Латина нека *мера*

Трутином се зване;
Али ко ће *измерити*
Све *трутине* наше.

XXXX

Латини су у неком погледу
Били здраво *груби*;
Не питаху: *где је? где је?*
Него тако *уби! уби!*

Живе у бунару.

Један срезки начелник премештен је са службом из једне пријатне варошице у Левач. Срезко је надлежатељство у селу Рековцу.

На путу за Рековац била је жена овог срезког начелника неутјешима.

— Како-ли ћу ја сад у селу живети? Тако је непрестано свог мужа запиткивала.

— Лепо, као што и други људи у селу живе, — одговорио је муж.

По сто пута понављала је жена сваког дана то питање, путујући с мужем на ново одређење, у Рековац.

Из Јагодине остало им је до Рековца још 6 сати путовања, па да стигну до своје мете. То им је био последњи дан путовања.

Пошав из Јагодине, опет повтори жена своју кукњаву: како ће у селу живити?

— Лепо, — одговори јој муж. Кад може поп и попадија да живе у бунару, зашто да ти не можеш живити у лепом селу Рековцу.

— Бог с тобом — рећи ће жена — шта говориш! Зар неко и у бунару живи? Па још поп и попадија? — Сажаљевам сироту попадију.

— Јест у бунару живе обоје. Сад ћеш се уверити, јер ће мо баш туда проћи.

— А дал су ваљада осуђени, да такве муке трпе? — питаше жена.

— На против. Њима се допада да живе у бунару а нико им не смета у томе.

Та вест занимала је путницу. Замишљена је била. Не иде јој у главу, зашто да поп седи у бунару.

— Сирота попадија — рече по кад кад забринута жена.

Мало час стигосе кола до села. Ту су се путници мало одморили.

— Лепо село — рече путница своме мужу, начелнику.

— А каколи се зове то село, запита она.

— То је село Бунар, рече јој муж.

Сад јој је јасно било, зашто поп и попадија без осуде живе у Бунару. Та Бунар је лепо село са прекрасном околином.

Из филологије.

Влада. Како се зове она кост, што остане кад поједеш шунку?

Рада. Обично зову наши кључ?

Влада. А зашто се зове баш кључ.

Рада. Ваља зато што долази од брава.“ И. В.

УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

Ћира. Је-ли истина да је брудер Јаша наручио лорџу.

Спира. Јесте.

Ћира. А нашто му?

Спира. Да је мете на образ кад дође на гласање. Јер се ипак боји да ће му образ поцрвенити кад српски списатељ, на Видовдан буде гласао против српског кандидата.



Ћира. Ала ће се Тиса радовати, кад чује да су сви Срби гласали исто тако као и Мађари.

Спира. А како то?

Ћира. Но, па Мађари ће гласати на свога човека, а Срби ће исто тако, — то јест на свога човека. Па зар то неће бити знак напретка у нашој домовини, кад сви једнако узгласамо.

Спира. Тако је и није друкчије.

Наивност досетке и др. из дечија света.

(Продужење.)

Један дечко имао је задатак да опише хасновитост воде. — Кад је много наређао са чега нам је вода од користи и потребе, онда је на завршетку додао још и ово:

„Вода нам је потребна још и зато, јер да нема ње не би се могли превести у острво.“

— Колико дана има месец фебруар?

Стеван Ћути

Учитељ скиде календар који је на једној таблици штампан, да може о виду висити, — и даде га Стевану у руке.

— Но, ево ти па изброј колико има дана.

Стеван изброји и рече: Двадесет и осам.

— А зашто двадесет и осам, зашто нема тридесет или тридесет и један, као и други месеци?

Стеван се загледа још једаред у календар па онда рече: Зато, да може штемпл ту стати.

Зашто је Адам загризао у јабуку? Запита учитељ у школи.

— Зато, јер није имао ножа — рече један мали домишљан.

— Но, децо, јесте-ли запамтили, како је ускликнуо Питагора, кад је пронашло своје правило, о коме сам вам ономад говорио.

Сва деца ћуте.

Само Алекса, син некога симиције, поче да се мигољи, као да би хтео да устане.

То опази учитељ и понови питање: Хајде реци и, Алексе, како је ускликнуо Питагора, кад је пронашао своје познато правило.

Алекса се одважи, устаде и рече: Питагора, Питагора, кад је пронашао своје познато правило, онда је, онда је, — онда је кликнуо: „Ћеврека!“

Мати се баш разговарала са неким госпођама, кад дође њен мали „Душко“ и шапне јој у уво: „Мамице, смем-ли узети једну јабуку из ормана?“

Мати беше у разговору, па му ништа не одговори.

Он јој и по други пут шапну то исто.

„Чујем, чујем!“ рече мати и продужи свој разговор.

„Душко“ мало почека, па се онда попе мајци на крило, и сад јој у уста шапну: „Мамице, смем-ли узети једну јабуку из ормана.“

Сад га мати упита „А зашто ти мени шапућеш у уста?“

„За то, јер хоћу и да ми одговориш, а не само да чујеш.“

Грађа за немачки буквар.

Кад ти Немац каже: сајте,

Забуни те двосмислица;

Је-л' то страна од новина,

Ил с егеде каква жица?!

Било једно, било друго,

Опасно је свакојако;

Опасно је, јер те жице

И овако и онако.

XXXX

Ми кажемо: драж,

Немац зове: рајц.

Ту су речцу често чули

И дедови наши;

Тим су ваљда рећи хтели,

Да смо им дражајши.

XXXX

Зашто исток зову ост?

То је врло просто:

Кад би Немац тамо дошо',

Ту би радо осто.

XXXX

Грану Немац зове аст;

Ох, мани нас, мани!

Бјали смо ми, били смо

Већ и на тој грани!

XXXX

Што је смуђа назв'о шилом;

Тим' нека се Немац дичи.

По дужини, округлини,

По тањини, по брзини,

Смуђ на шило личи.

XXXX

Жито Немац зове: вајце(н);

Ми кажемо: шта је, да је;

Само Словак не признаје
Да је *жито* — *јаје*.

XXXX

Сви смо се ми родили,
Наравски, од жена;
Ал те жене имале су
И својих мужева.
Код Немца је друкчије,
— Госино му тане!
Јер његови *претци* сви,
Сви су били **Ане**.

XXXX

Кад осетим ону *сабљу*
Коју Немац **деген** зове,
Неучтивост била б' прека
Да се сетим *дегенека*.

XXXX

Немци свако *место*
Називају: **орт**;
То је врло искрено,
И јасни су знаци,
Да на сваком *месту*
Желе бит' — *ортаци*.

XXXX

Избавитељ, реч је лепа;
Немачки се каже **ретер**;
И заиста као *ретер* прави
Често нам се само онај јави,
Који праве путе бира
И на време — *ретерира*.

После избора у Тителу.

— А шта вам сада ради Ћира Вабин? запитам једног честитог брата из Каћа.

= Е, да опростиш, ошвањо се!

* * *

Тиса кад је прочитао телеграм, да је Милетић са 488 гласова већине изабран рећиће љутито: „Та је л' само о Милетићу реч, мора се почињати са 48! (Бар да смо га на 48 година осудили!).“

* * *

— Које су највећи јуваци у Шајкашкој?

= Она два пандура, што их је солгабирев наместио код мошоринске мутњаче, јер њих двојица намештени су да задрже од прелаза њих 2000 бирача.

* * *

Кад смо пролазили кроз Ђурђево, а један мали деран од четир године истрчи пред кола, за шеширом му милетићева цедуља, а он диг'о обе ручице па виче: „Живио Милетић! — Брс срећа његова, што га није чуо Тиса!“

* * *

Титељани се радују, што солгабирев Николић није изабран за посланика, јер би га онда морали они изгубити, оставио би их, а овако лепо опет остаје у њиховој средини.

Камо свечан дочек?

Не фали нам се ништа Анђелић како је дочекан у Руми; пре је дошао — него што је отишао. Он је мислио да су сви људи **Митровчани**, т. ј. да за његову **митру** много маре.

Несретна барока.

Хумореска од Секунда.

У мислима мојим борио сам се већма него Иштоција за опстанак Чивута, оћу ли изнети један догађај мог чика Пере, догађај жалосно смешан, правичност надвлада вољу, те како настадоше леци дани за рад, а и за шетњу, одлучио сам се да вам приоведим то збитије.

Ја сам имао стрица — те као што нам је по несрећи сва вамилија лена, био ми је и стриц леп. Човек око 50 година, мало нагурав, ноге су му биле као еремеке левче, глава мало с назада збијена, као да је била у лончарском калуцу, мало је био кратковид и наглув — ћелав сасвим тако да је носио бароку, обучен свагда у црн салонски анцуг, с цилиндром на глави, човек при том богат и поштена срца — а да је био и паметан види се већ што је био момак.

Једно после подне седео сам ја, и читао Ромеа и Јулију — у читању застајкивах претстављајући себи Шекспира у најјачој ватри — љубавне глуме, кад наједаред зачуца неко на врати — беше то мој чика преда мном. Оставио сам књигу прошла ме је воља на Ромеа, пошто сам био у читању узнемирен, у толико је више мој чика достојанствено стајао, и по краткој паузи рече ми својим громко крештећим гласом — о синовче ти знаш да сам ја момак ја треба да се женим јер је крајње време да се смирим, да дођем у паралелу са другим поштеним светом.

И треба чико рекох ја, али човек кад оће да се ожени — ваља да има избор своје будуће среће у рукама.

Па да да синовче није твој чика баш тако несправљен. Зато сам и дошао да ти кажем, да се манеш сад вршке матуре, док не прођу сватови.

Добро чико ја нећу дотле матурирати — док се ви не ожените, ја већ кад за вашу љубав напуштам матуру, онда имам са неким м'лим правом замолити вас, да ми кажете ко ће ми бити драга стрина.

Фрајла Шана, моја комшиница.

Право чико! рекох му.

Да синовче ми се још нисмо ко о томе разговарали — али она се пред више њих изјаснила — да јој се и ја мало допадам али највише моја лепа коса.

Сигурно незна да је то барока.

Ћут да то никоме ниси говорио, јер какав је данас свет — може јој то још у уши пустити — те би јој се ту воља покварила — међутим ја ћу још мало отићи к њој па ћу је лепо запросити — збогом синовче. —

Сретно драги чико.

Фрајла Шана била је истина сирота — али поштена паметна — уз то мало сујетна девојка — беше јој око 40 год. та проиња није ми никако ишла у главу ма да ми се силом сто разлога наметало; Чика је мој истина човек богат, поштен — али човек ружан — најзад како је коме воља, тако и ја оставих целу ствар — њима — наше село волело је Фрајла Шану она је била домостроитељка код пок: спахије Р. — те је своје знање и другима радо пружала.

Око пет часова запалим цигару — те у шетњи сврнем код Јове на чашу пива — видим на столу „Бљгарски вѣсник“ — што их је мој пријатељ још лане тамо оставио — што Јова из дуга времена — и данас можда чита, одагле одем у шумицу де сам се прижељкивањем милих славујића сретан осећао, тумачих им сваки прижељак — ослушкивах сваки цвркул — а плави димовни колуту моје ц:гаре вили се више мене — заносно — мило

Вече је сунчевим заходом здравило тију росицу што је на травици чекала бледа месеца, нисам ни осетио — да

www.je.noћs — да је ноћни чувар — звездана стада — узишао плавом небу — да уз мене не просикта змијурина, која је тражила топлије место до излаза сунчевог. Кренем се и до спем кући књига је моја лежала још на дивану, легнем у кревет продужих своје читање, кад наједанпут рупи неко тако нагло у собу — да се свећа угасила, за духове је још рано рекох, ко је?

Ја сам синовче, пали оштро свећу.

Свећа је горела.

Кад сам погледао мог стрица изгледао је као да је побегао из луднице, шта вам се стало ако бога знате.

Он је само дувао, а кад се одувао, у непрестаном узбуђењу, поче да ми прича.

Ја сам данас око три сахата после подне отишао код фрајла Шане, проклето после подне, примила ме је врло лепо; а ја усљед тога добио сам ти неки „бити имајући“ дар говорнички — еј мој синовче — скидао сам звезде с неба, кад наједаред чујем ја да се нешто батрга, на несрећу опазим фрајла Шанино. рундова а он врља мој цилиндар — мука ме је ухватила, заборавио сам на учтивост — кад видех мој цилиндар — као какву крпу изрешетан, ђипим узмем мој штап, па га онако поштено одаламам — хуља тада остави мој цилиндар — па легне подмукло под астал. Фрајла Шани није било мило кад је видела шта је од мог шешира — али она поведе даље разговор — и ја штету брзо заборавих, разговарасмо се као прави љубавници — она се мало и стидела — да ми каже да ме љуби, али моје ораторство изазвало је и ту тајну из њеног срца, та ја сам ти био сретан као кап воде у вино — као пчела у меду, обећала ми је своју руку — поклонила ми је своје срце — и у том љубавном узбуђењу — у том заносу, с раширеним рукама дође ми у загрљај — враг или ђаво би однео то проклето псето, кад нас је видело загрљене скочи ми у мах синовче с урлањем на леђа, подере ми капут — и — и — шта мислиш, скине ми с проклетим зуба — моју бароку с главе. Фрајла Шана да ме одбрани — а кад виде да сам ја голе главе — пљесну рукама — поспрну те се удари о диван — а у тај мах испадше два реда бисер зуба — Мене као да је шлог ударио — да је пуко гром — или да се при мојих ногу распрштала највећа бомба, неби ме тако потресло — као кад видех те гадне зубе на некаквој жици. Псета сам се курталисао, и ми стајасмо укочени — као стење — које се никад загрлити неће (ја сам се ваљао од смеја).

Фрајла Шана прва рече. „Господине зар ви бароку носите — зар вас није срамота бити таком варалицом.“

Фрајла Шано рекох јој — а зар та два реда зуба вама боље сведоче дају?

Молим то је нужда.

Молим и ово је, рекох ја.

Немора човек носити бароку.

Неморате ни ви носити туђе зубе.

Без зуба немогу јести.

Тако и ја без бароке немогу зиму и врућину сносити. Зато су шешири.

Зато је за оне који немају зуба — тарана — мамаљуга — попара, цицвара — и мандара — а не месо —

Господине немојте бити безобразни.

Кад ми је то рекла — е мал пуко нисам. Срам вас било рекох јој — али сам сваки час погледао на рундова — иначе би ја отшалио шалу, и најзад ми покаже врата. Једва их се дочепам — срећа што је ноћ, и што моја несретна барока не постаде последњиком цилиндровим — ух мој синовче — да тешка и кобна дана

Ја сам се љуто смејао гледећи мог чичу — утеших га — и рекох му нек тражи другу — једва га умирих и он оде тужно — својој кући.

Ја се слатко смејем кад год се сетим те несретне бароке.

И тако мој се чика још не жени, фрајла Шана још се не удаје — а ја из конзеквенције и из задане речи још не полажем матуритет, јер сам казао да нећу, док се чика не ожени.

Из суднице.

„Јесте, госп. бирове! Ја држим да тих пет форинти мени припадају, јер ја сам добио ћушку од мог комшије Јована, а не други.“ „Ти пет фор. добија сиротински завод.“ Кад је тако, онда вам ја у будуће не дођох никад више на тужбу, макар од мог комшије Јована сваког минута добио по једну ћушку!“

Душан.

Одговори уредништва.

М. Д. С. Нешто из ваших „Пословица“ и „Списка употребљемо приликом и у другој форми. Ствари, које су овом уредништву и широј публици непознате, као „нашквиле Мије Драговића“ нема смисла да се шабају, док пре тога бар што год о њима не дочејемо.

„Свињски послови.“ И сувише јако одговарају своје наслову. Зато се и чудимо, од куда су забасали баш у наш лист, кад има и подобателнији листови.

Писмо, о путовању у „кокикинду“ неби заинтересовало читаоце у оној мери, како ви мислите. Зато ко велимо, нека изостане. Овака писма, и најбоља да су, не смеју бити тако дугачка.

Новије књиге.

(Послате уредништву на приказ.)

Књиге Љубомира П. Ненадовића. Прва свеска. Из даје штампана „задруге штампарских раденика“. Београд 1881

Домаће васпитање. Књига за учитеље, родитеље васпитаче. Уређује и издаје Миша Т. Фрачковић. нар. учитељ. I. свеска. 1881. Тиском удове Ј. Е. Кирхнера у Вршцу

Од Администрације „Стармалог“.

Још два броја осим овога, па ће да изтече претплата свима онима, који су претплатили само до краја Јуна о. г. А како је највећи број таквих претплатника, то у напред молимо исте да се за времена, непосредно нама или сваки у своје месту код познатих скупљача са даљом претплатом обратити изволи, како би им и даље лист непрекидно слати могли.

Молимо такођер и сву г. г. скупљаче да се својски потруде око скупљања претплате, без које овако независан лист постојати не може, а како „Стармалог“ својом садржином може да заинтересује, подједнако све сталеже, од највеће господе, до најпростијег раденика, како богаташа, тако и сиромашка то би желети било, да има већу претплатничку публику него до јако за ово пола потоње године; а ту већу публику могу да створе ревносни скупљачи, којима се и обраћамо с молбом да се тога истина тешкога али родољубнога посла лате, за који уступамо им врло радо уз нашу захвалу још и 10% провизије од скупљене претплате. Цене су изложене на челу листа.

Молимо такођер и све дужнике наше, који нам дугују за прошло пола године, или за поједину четврт, да свој дуг у најкраћем року подмирите изволе, јер ваља да знају да је вересија највећи душманин свакоме листу. Ми чинимо савезно своју дужност издавајући редовно лист, па нека тако савесно и тачно плаћају они који га читају, те ће тако и читаоци с нама и ми с њима задовољни бити.

НАКЛАДА „СТАРМАЛОГ“.

„НЕВЕН“

Чика Јовин лист

доноси у своме једанаестом броју за 1881. ове чланке: 1. Обед у кући сироте удовице, песма (са сликом) од Чика Јове. 2. Ђачки излет шаљива игра у једном чину, посрбио Ст. Коњовић. (Свршетак). 3. Овако је најправије, песма. 4. Из искуства, песма. 5. Јазавац (са сликом). 6. Кад би... , песма од Чика Јове. 7. Пословично. 8. Лутања Одисејева VII. (са сликом). 9. Миш код ловке, песма (са сликом). 10. Прљава Љубица и чиста голубица (са сликом). 11. Два питања, песма од Мите Поповић. 12. Сврака (са сликом). 13. Црв и дрво, песма. 14. Злотворова фала, песма. 15. Одело, песма. 16. Добри и зли, песма. 17. Већа снага — већа дужност, песма. 18. Шаљива питања. 19. Једна помоћ, песма. 20. Разнолије. 21. Даштања. 22. Решења даштања. 23. Нове књиге.

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље се на адресу Dr. Jov. Jovanović Wien, I. Praterstrasse 67 — „Невен“, чика Јовин лист, излази два пут месечно на читавом табаку. Цена је за Аустро-Угарску на читаву годину 4 фор., на пола године 2 фор. За Србију, Црну Гору и остале крајеве 10 динара или 5 фор. у банкама на читаву годину, односно 5 динара или 2 фор. 50 нов. на пола године, и шиље се на адресу **Штампарије А. Пајевића** у Новом Саду.

СРБАДИЈА.

ЧАСОПИС ЗА ЗАБАВУ И ПОУКУ

СВЕСКА IV.

донела је следеће одабране чланке: 1. „Клетва“. Од Љубинка. 2. „По Швајцарској“. Путничка писма из год. 1863. Од Ђорђа С. Симића. Прво писмо. 3. „Политично-дипломатске успомене.“ 4. „Из науке о језику“. Од Јована Бошковића. 5. „Историја српскога народа“. Написао Венијамин Калаји. С мађарског превео Гаврило Витковић. (Продужење). 6. „Листак“ : Велика школа. — Рјешник hrvatskoga ili srpskoga jezika. — Васпитач. — Нове школе. Скулптор Петар Убавкић. — А. Бачвански.

„Србадија“ излази један пут месечно, сваког 15., у свескама од шест табака у кварт-формату, а стаје за Србију на годину 8 динара, на по године 4 динара, а на четврт 2 динара. Претплата се шаље у плаћеном писму или поштанском упутницом: књижарници Петра Турчића у Београд, издавачу „Србадије“. — За Аустро-Угарску, Босну, Херцеговину и Црну Гору стаје „Србадија“ годишње 4 фор., на по године 2 фор., а на четврт 1 ф. а. вр. Ради олакшице шаље се претплата из тих крајева, у плаћеном писму или поштанском упутницом, на ову адресу „Администрацији Србадије“ у Земун (Administration der „Srbadija“, Semlin). — За Русију Немачку Француску и Турску цена је листу 12 динара.

Сваки претплатник нашега часописа добиће у току године уз незнатну доплату једну уметнички израђењу слику као премију.

Ко скупи десет претплатника на „Србадију“ тај добија лист бесплатно, а ко скупи пет претплатника добија лист у пола цене.

Изишао из штампе у другом поправљеном издању једини школском влашћу прописани:

ЦРКВЕНО-СЛОВЕНСКИ



БУКВАР



СА

ЧИТАНКОМ

за други разред српских основних школа.

Одобрен од српског народног црквено-школског савета.

(Буквар је укоричен у тврде корице).

Цена је 16 новч.

Наручбине ваља слати накладној штампарији **А. Пајевића** у Нови Сад.

РЕД ПЛОВИДБЕ

путникароб. по

Априла до



чињући од 1.

15. Октобра.

ИЗ НОВОГ САДА У БУДИМ-ПЕШТУ: сваки дан (изузев петак) у 1/2 11 сати пре п.

ИЗ НОВ. САДА У ЗЕМУН: сваки дан (изузев уторак) после п. у 4 сата.

ИЗ НОВ. САДА У ОРШАВУ-ГАЛАЦ: понедељником, четвртком, после п. у 4 сата.

ИЗ НОВ. САДА У РУШЧУК. понедељником, четвртком, после п. у 4 сата.

ИЗ НОВОГ САДА У ТИТЕЛ: средом, недељом, после подне у 4 сата.

ИЗ НОВ. САДА НА САВСКЕ ШТАЦИЈЕ: четвртком, недељом у 4 сата.

Нови-Сад 31. Марта 1881.

УПРАВА.

ОГЛАСИ



КАСЕ



по најновијој американској

системи

сигурно од ватре и харе

из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

У БЕЧУ

у солидарности и каквоћи израде не

уступају ни једној до сада познатој фабрици а у

цени знатно јефтиније. — Наручбине прима и од-

правља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу,

Lazenhof, код кога се могу мустре видети и цене

сазнати.

10—30

